

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 06.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9599** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 19, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ във вр. с чл. 231 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на Д. А. Т. против Заповед № ЧР-03-110/ 27. 07. 2021 г., издадена от министъра на правосъдието, с която на основание чл. 194, ал. 2, чл. 197, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 203, ал. 1, чл. 204, т. 1 и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение.

В първоначално подадената жалба, както и в допълнението към нея се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорвания акт, като издаден в противоречия на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично, както се представлява и от адв. Й. и адв. М., които поддържат жалбата и молят същата да бъде уважена.

Отметната страна – министърът на правосъдието, чрез своите процесуални представители изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по

делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със Заповед № ЛС-04-286/ 04. 06. 2021 г. на министъра на правосъдието е образувано дисциплинарно производство срещу Д. А. Т. – началник на Затвора - [населено място], I категория по повод на предложение с рег. № 5213/ 03. 06. 2021 г. от главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ за допуснати тежки дисциплинарни нарушения от Д. Т.. Със същата заповед е определен и съставът на дисциплинарно разследващия орган, който да проведе дисциплинарното производство.

Със становище рег. № 7254/ 15. 07. 2021 г. по чл. 207, ал. 12 от ЗМВР дисциплинарно разследващият орган е предложил на министъра на правосъдието, в качеството му на дисциплинарно наказващ орган да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на Д. Т..

На 26. 07. 2021 г. Д. Т. е изслушан лично от дисциплинарно наказващия орган, като се възползвал от възможността да оспори направените изводи, направени в хода на дисциплинарното производство, което обстоятелство е отразено в Протокол рег. № 92-15-230/ 26. 07. 2020 г.

Въз основа на това била издадена оспорваната Заповед № ЧР-03-110/ 27. 07. 2021 г. от министъра на правосъдието, с която на основание чл. 194, ал. 2, чл. 197, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 203, ал. 1, чл. 204, т. 1 и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение", като е прекратено служебното му правоотношение.

За да постанови този акт, дисциплинарно наказващият орган е приел, че Д. Т. е нарушил чл. 64 и чл. 67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители, както на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР.

Направен е и извод за нарушение на чл. 153, ал. 6 от ЗМВР по повод на възникване на обстоятелство по чл. 153, ал. 3, т. 3 от ЗМВР.

На следващо място е прието, че жалбоподателят е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 203, ал. 1, т. 8 от ЗМВР и чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, тъй като е извършил деяние, несъвместимо с етичните правила, с което се уронва престижът на службата.

При така установените факти, Административен съд София – град, Второ отделение, 29 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в предвидения преклузивен срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

За да се произнесе по нейната основателност, съдът съобрази следното:

Съгласно ЗИНЗС, за служители на ГДИН и териториалните ѝ служби, се прилагат разпоредбите на ЗМВР, което включва и дисциплинарната отговорност субсидиарно, поради липса на изрична уредба в ЗИНЗС.

Заповедта е издадена от компетентен орган по чл. 10, т. 5 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража и чл. 204, т. 1 от ЗМВР. Същата е в предвидената от закона форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, включително мотиви и следващ се от тях диспозитив. Посочени са ясно извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които са извършени твърдяните нарушения, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата въз основа

на които са установени, правното основание и наказанието, което се налага.

Заповедта е издадена при правилно проведена процедура, като е дадена възможност на жалбоподателя да бъде изслушан от дисциплинарно наказващия орган. В хода на проведеното дисциплинарно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Заповедта е издадена в сроковете по чл. 195 от ЗМВР във вр. с чл. 196 от ЗМВР.

В тази връзка не се споделят и твърденията на жалбоподателя Д. Т., че при проведеното дисциплинарно производство е нарушен принципът за безпристрастност, установен в чл. 10 от АПК.

Обстоятелството, че със Заповед № ЛС-04-286/ 04. 06. 2021 г. на министъра на правосъдието за председател на комисията във връзка с образуваната дисциплинарна проверка е назначен старши комисар Ц. Ц., който на същата дата е преназначен и за изпълняващ функциите на началник на Затвора - [населено място], не обосновава извод за нарушение на принципа за безпристрастност. Същият не е назначен в противоречие с чл. 207, ал. 3 от ЗМВР, както и чл. 37 от Инструкция № 81213-470 от 27. 04. 2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи /приложима към процесния период/ и не е участвал в предварителна проверка, по която да е образувано дисциплинарното производство.

Субективните предположения на жалбоподателя, че след като старши инспектор Ц. Ц. е преназначен и за изпълняващ функциите на началник на Затвора - [населено място], същият е заинтересован от изхода на дисциплинарната проверка, не са подкрепени с доказателства, а и може само да се предполага по какъв начин Д. Т. твърди, че Ц. Ц. е заинтересован от изхода на проведеното дисциплинарно производство, тъй като в жалбата липсва такава конкретика. В случай, че жалбоподателят е имал предвид евентуалното желание на старши комисар Ц. да бъде назначен на длъжността началник на Затвора - [населено място], следва да се отбележи, че съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗИНЗС назначаването на държавните служители на длъжности в ГДИН и териториалните й служби се извършва след проведен конкурс. По делото не са представени доказателства за обявен конкурс за длъжността началник на Затвора - [населено място], нито пък са налични доказателства за участието на Ц. в такъв, поради което съдът намира твърдението за нарушен принцип по чл. 10 от АПК за неоснователно.

По отношение на материалната законосъобразност на оспорваната заповед, съдът съобрази следното:

Относно твърденията в оспорвания акт за нарушения на чл. 64 и чл. 67 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /Етичния кодекс/, съдът намира следното:

Съгласно чл. 64 от Етичния кодекс в отношенията с колегите си държавният служител проявява уважение и коректност, като не допуска поведение, което накърнява достойнството и правата на отделната личност.

Съгласно чл. 67 от Етичния кодекс със своето лично поведение и чувство за отговорност държавният служител трябва да дава пример на другите служители, а

служителите на ръководни длъжности и по отношение на подчинените си.

В административния акт се твърди, че посочените разпоредби са нарушени, след като на 29. 05. 2021 г. следобед Д. Т. е извършил проверка на надзорно-охранителния състав, без да влиза на територията на сградата на Затвора – [населено място], I категория, като тетрадката за вписване на проверката му е предоставена на двора на обособеното за почивка място пред входа на ГДИН от дежурния главен надзирател.

Твърди се също в оспорвания акт и наличието на изградени „В.“ спални помещения на определени лишени от свобода - спални помещения 0 8, № 9, № 11 и № 12 във 2-ра група на Затвора – [населено място], I категория и спални помещения № 1 и № 11 в 5-та група на Затвора.

Отделно от това се сочи, че са извършени нарушения от страна на служители на затвора, с което е нарушено изпълнението на наказанието лишаване от свобода и постигането на неговите цели, регламентирани в чл. 2, т. 11, т. 2 и т. 4 от ЗИНЗС, като нарушенията се изразяват в нецелесъобразността на предприетите действия и издаването на индивидуални административни актове, уронване престижа на институцията, неравностойно третиране на лишените от свобода, нарушаването на микроклимата между тях и застрашаването на сигурността на Затвора – [населено място], I категория.

По никакъв начин обаче не е конкретизирано какво именно е било дължимото поведение от страна на Д. Т. при извършването на проверка на надзорно-охранителния състав, както и каква конотация дисциплинарно наказващият орган влага в понятието „В.“ помещения – не е отразено в оспорваната заповед по какъв начин тези помещения са се отличавали от останалите затворнически помещения. Дори на стр. 2 на обжалвания акт е уточнено, че тези „В.“ помещения не са се различавали съществено по извършени ремонтни дейности и интериорно обзавеждане от съседните им помещения в групите.

По отношение на твърдението за нарушение на изпълнението на наказанието лишаване от свобода и постигането на неговите цели, регламентирани в чл. 2, т. 11, т. 2 и т. 4 от ЗИНЗС, като нарушенията се изразяват в нецелесъобразността на предприетите действия и издаването на индивидуални административни актове, уронване престижа на институцията, неравностойно третиране на лишените от свобода, нарушаването на микроклимата между тях и застрашаването на сигурността на Затвора – [населено място], I категория, не става ясно в оспорвания акт по какъв начин са се проявили посочените нарушения. В обжалваната заповед са изброени 12 лишени от свобода, някои от които след кратък период от започване на изпълнението на наказанието лишаване от свобода са били назначавани на работа на основание чл. 80 от ЗИНЗС, били са награждавани и спрямо някои от тях е налице промяна в режима на изпълнение на наказанието. Може само да се предполага, че именно назначаването на работа на тези лица, тяхното награждаване и промяната в режима на изпълнението на наказанието спрямо тях е прието от дисциплинарно наказващия орган като допуснато нарушение по чл. 64 и чл. 67 от Етичния кодекс, като по този начин са нарушени служебни задължения.

Това предположение обаче не може да замести липсващите мотиви в оспорвана заповед по какъв начин с посочените си действия именно Д. Т. е нарушил чл. 64 и чл. 67 от Етичния кодекс и в какво точно се изразява нецелесъобразността на предприетите действия и издаването на индивидуални административни актове, уронване престижа на институцията, неравностойно третиране на лишените от

свобода, нарушаването на микроклимата между тях и застрашаването на сигурността на Затвора – [населено място], I категория.

Неизпълнението на служебните задължения по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР във вр. с чл. 200, ал. 1, т. 11 от ЗМВР следва да бъде конкретизирано с определено дължимо правно поведение, което в конкретния случай не е сторено. Неизлагането на такава конкретика не дава основание и да се направи извод, че жалбоподателят е извършил посочените нарушения. Липсата на конкретно и точно описание на деянията е съществено нарушение, което опорочава издадената заповед до степен незаконосъобразност в посочената част.

Не става ясно и в какво се изразява нарушението на Д. Т. във връзка с възникналите правоотношения между него и инспектор Д. Г. К. – главен надзирател IV-та степен в Затвора – [населено място], I категория. Следва да се отбележи също, че констатациите в оспорваната заповед се базират единствено на твърденията на Д. К., депозиращи в подадената от него жалба на 31. 05. 2021 г., като дисциплинарно наказващият орган не е събрал каквито и да било доказателства в подкрепа на неговите твърдения. По този начин е допуснато нарушение на чл. 35 от АПК, чиято разпоредба предвижда, че индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

По отношение на твърдяното нарушение на чл. 153, ал. 6 от ЗМВР съдът намира следното:

Не се спори по делото, че Д. Т. с генерално пълномощно № 3465/ 12. 04. 2019 г., издадено от нотариус Ц. Д., № 633 в район на действие – [населено място] е бил упълномощен от майка си П. И. Т., която е била управител на [фирма], да представлява търговското дружество. Безспорно е също така, че на 26. 07. 2019 г. с договор за покупко-продажба на МПС, продавачът [фирма], действащ чрез пълномощника си Д. Т., е продал на Н. В. Р. лек автомобил, марка „К.“, модел „K5“ с рег. [рег.номер на МПС] .

Спорен по делото е въпросът дали Д. Т. е извършвал търговска дейност, която дейност е несъвместима с неговата служба, съгласно чл. 153, ал. 3, т. 3 от ЗМВР. В конкретния случай от събраните доказателства се установява, че Д. Т. е бил търговски пълномощник на [фирма]. Съгласно чл. 26 от ТЗ търговският пълномощник е лице, упълномощено от търговец да извършва посочените в пълномощното действия срещу възнаграждение. При липса на други указания пълномощникът се смята упълномощен да извършва всички действия, свързани с обикновената дейност на търговеца. Упълномощаването става писмено с нотариално заверен подпис. Представителната власт на търговския пълномощник се изразява най-вече до сключването на сделки от името и за сметка на търговеца. Макар търговският пълномощник да не е търговец, по силата на предоставената му представителна власт той има правото да извършва търговска дейност от името и за сметка на друго лице.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗМВР държавните служители в МВР не могат да изпълняват друга държавна служба, освен в случаите, определени в този или в друг закон. Разпоредбата на чл. 153, ал. 2 от ЗМВР предвижда, че държавните служители не могат да извършват дейност, несъвместима със службата им, като съгласно чл. 153, ал. 3, т.

3 от ЗМВР несъвместимост със службата в МВР е налице, когато държавните служители извършват търговска дейност.

Според съда понятието “търговска дейност”, употребено в посочения текст, следва да се разбира като всяка стопанска дейност, която цели благоприятен за дееца резултат. Споделя се изводът на дисциплинарно наказващия орган, че в кръга на търговската дейност попадат освен обичайните действия, свързани с вътрешното управление и организация на търговеца, така и всички правни и фактически действия, които дават възможност на търговеца да встъпва в правоотношения с други правни субекти. Целта на забраната, установена в чл. 153, ал. 3, т. 3 от ЗМВР, е да гарантира безпристрастността и независимостта на държавните служители от финансовите зависимости, обичайно съпътстващи търговската дейност, като по този начин се осигури тяхната обективност при изпълнение на служебните им задължения.

Ето защо и в разпоредбата на чл. 153, ал. 3 от ЗМВР не се поставя ограничение относно обстоятелството от чие име и за чия сметка са извършва търговската дейност. За да е налице нарушение на посочения текст, е достатъчно извършването на търговска дейност, независимо за чия сметка. Вярно е, че търговският пълномощник не е търговец, но доколкото изрично с генерално пълномощно № 3465/ 12. 04. 2019 г., издадено от нотариус Ц. Д., № 633 в район на действие – [населено място] Т. е бил упълномощен от майка си П. И. Т. в качеството ѝ на управител на [фирма], да представлява търговското дружество, на 26. 07. 2019 г. същият е извършил търговска дейност от името на посоченото дружество, като с договор за покупко-продажба на МПС, в качеството си на представител на [фирма] е продал на Н. В. Р. лек автомобил, марка „К.“, модел „К5“ с рег. [рег.номер на МПС] . Посочената дейност е търговска, тъй като е налице участие в търговския оборот и пълномощникът е понесъл риска от името на дружеството във връзка с извършената търговска сделка.

Поради това, съдът намира, че Д. Т. е извършил търговска дейност на 26. 07. 2019 г., макар и от името и за сметка на друго лице, поради което за него е възникнало задължението по чл. 153, ал. 6 от ЗМВР да декларира посоченото обстоятелство в 7-дневен срок, който е изтекъл на 02. 08. 2019 г.

Неоснователни са изложените твърдения на Д. Т. относно липса на посоченото нарушение, поради липса на получено от него възнаграждение във връзка с това пълномощно. Заплащането на възнаграждение на търговския пълномощник не е условие за валидното му упълномощаване, тъй като отношенията, свързани със заплащане на възнаграждение са последващи упълномощаването на лицето. Съгласно чл. 27 от Търговския закон отношенията между търговеца и пълномощника се уреждат с договор. Сключването на този договор обаче не е необходима предпоставка за действителност на упълномощаването.

На следващо място, не се споделя и твърдението, че търговският пълномощник следва да има качеството на търговец. Такова изискване липсва в чл. 26 от ТЗ. Търговският пълномощник не придобива качеството на търговец вследствие на неговото упълномощаване по реда на чл. 26 от ТЗ, тъй като макар да извършва търговска дейност, тя е от името и за сметка на трето лице - търговец.

Не на последно място, забраната за извършване на дейност по чл. 153, ал. 3 и задължението за подаване на декларация по чл. 153, ал. 6 от ЗМВР са относими към всички служители в ГДИН и МВР, а не само за тези, заемащи

ръководни постове. В този смисъл са неоснователни и възраженията на жалбоподателя, че след като не е заемал висша държавна длъжност към 26. 07. 2019 г., то за него не е възникнало и задължението по чл. 153, ал. 6 от ЗМВР.

Ето защо съдът намира, че като не е подал декларация по чл. 153, ал. 6 от ЗМВР във връзка с извършваната от него търговска дейност на 26. 07. 2019 г. в качеството му на пълномощник на [фирма], Д. Т. е извършил нарушение на посочената разпоредба, което представлява тежко нарушение на служебната дисциплина и законосъобразно на основание чл. 203, ал. 1, т. 3 от ЗМВР на Д. А. Т. е наложено дисциплинарно наказание "уволнение".

Съгласно чл. 203, ал. 1, т. 3 от ЗМВР тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание "уволнение", са неподаване на декларацията по чл. 153, ал. 6 и чл. 154, ал. 4.

В конкретния случай наказанието е наложено и в срока по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР, съгласно чиято разпоредба за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Същото е извършено на 03. 08. 2019 г. /на следващия ден след изтичането на срока по чл. 153, ал. 6 от ЗМВР на 2. 08. 2019 г./, а е констатирано в хода на дисциплинарната проверка, образувана със Заповед № ЛС-04-286/ 04. 06. 2021 г. на министъра на правосъдието. В тази връзка не се споделят мотивите на Д. Т. за изтичане на срока по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание. В конкретния случай е приложим двугодишният срок по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР, нарушението е извършено на 3. 08. 2019 г., а оспорваната заповед е издадена на 27. 07. 2021 г. - преди изтичане на срока по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР.

Твърдението в оспорвания акт за неподавани декларации по чл. 160, ал. 3 от ЗМВР не следва да се обсъжда от настоящия съдебен състав, доколкото са изтекли повече от 2 години от датата на дължимото поведение за подаване на декларация, а освен това не става ясно какво именно нарушение е прието за извършено.

По отношение на твърдението в оспорваната заповед, че жалбоподателят е нарушил чл. 203, ал. 1, т. 8 от ЗМВР и на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР, съдът намира, че същото е недоказано. На първо място, в касов ордер, издаден на 31. 05. 2021 г., е посочено, че на Д. Т. е предадена сумата от сумата от 300 /триста/ лева, посочена като в разходния касов ордер като „аванс“. Не става ясно обаче за каква именно цел е предадена посочената сума на жалбоподателя Т.. На първо място, от писмо на Д. Л. от 24. 06. 2021 г., изпратено до Председателя на комисията, определена със Заповед № ЛС-04-286/ 04. 06. 2021 г. е посочено, че сумата е била необходима на жалбоподателя за уреждане на битовите му сметки.

От разпита на свидетелката Н. М., поведен в съдебното заседание, се установява, че посочената сума е представлявала служебен аванс, необходим във връзка със закупуването на проточен бойлер на лекарския кабинет в К., като сумата впоследствие е била върната.

Предвид наличието на противоречиви твърдения относно обстоятелството за какво именно е била предоставена сумата на Д. Т. /за лични или служебни

нужди/, както и предвид непрецизността на самия РКО, от който не става ясно за каква именно цел е бил отпуснат посоченият „аванс“, остава недоказано твърдението в оспорвания административен акт, че жалбоподателят е взел посочената сума за уреждане на свои битови сметки, като по този начин е нарушил чл. 203, ал. 1, т. 8 от ЗМВР и на чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР.

Въпреки това обаче, поради извършеното от жалбоподателя нарушение на чл. 153, ал. 6 от ЗМВР, съдът намира, че правилно на основание чл. 203, ал. 1, т. 3 от ЗМВР дисциплинарно наказващият орган е наложил на жалбоподателя Д. А. Т. дисциплинарно наказание „уволнение“.

Горните съображения мотивират съда на приеме, че жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като при определяне на размера на възнаграждението съдът съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и броя на проведените съдебни заседания.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. Т. против Заповед № ЧР-03-110/ 27. 07. 2021 г., издадена от министъра на правосъдието, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Д. А. Т. да заплати на Министерството на правосъдието направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: